

இராம. சுப்பிரமணியன் உரையில் பாடஉருவாக்கங்கள்

ஆ. சாந்தி^{அ. *}

^அ தமிழ்த்துறை, இம்மாகுலேட் மகளிர் கல்லூரி, கடலூர்-607001, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Rama Subramanian Uraill Paadauruvaakangal

A. Santhi^{a, *}

^a Department of Tamil, Immaculate College of Arts and Science for Women, Cuddalore – 607001, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
shaanthi.a@gmail.com

Received: 04-11-2020
Revised: 13-06-2021
Accepted: 16-06-2021
Published: 19-06-2021

ABSTRACT

It is only after the books appeared in the early days and were given verbally for a long time that the history of the origin of the Theocratic Text reveals. Written books were also written in palm leaves in the early days. In such a way, it was written without being dotted, without any distinction between the mark-needle, the one-horn-double horn, and the junction undivided. This led to various confusions in the reading and understanding of it by the following. Everyone began to interpret according to their will. This led to differences in subject symmetry and changes in the structure of the book. There are also differences in the composition of the ancient grammar book, tholkappiyam. The early speakers of tholkappiyam were ilampuranar, Prof. senavaraiyar, Deivachilaiyar, Nachinarkiniyar, Galladar and palaya uraikarar There are many differences in the text between these contemporaries, and wrote the text for the twentieth-century epic. This article sets out to explore how Rama., Subramaniam differs from them in terms of syllabus and nurpa structure.

Keywords: Administration, Politics, Welfare State, Good Governance, Democracy.

முன்னுரை

ஒரு நூலில் மூலஆசிரியர் படைக்கும் சொற்றொடரே மூலபாடம் எனப்படும். இம்மூலபாடம், படிப்போர், சொல்வோர் மற்றும் படியெடுப்போர்களால் சிற்சில நேரங்களில் மாற்றம் அடைகின்றன. இம்மாற்றமே பாடவேறுபாடு எனப்படுகின்றது. இப்பாடவேறுபாடு ஓசையமைப்பிலும் யாப்பநிலையிலும் கூடப் பொருந்திவரும் என்பதை,

பாடம் வேறுபடுவது பாடவேறுபாடு எனப்பெறுகின்றது. பாடம் என்பது மூலபாடம். நூலாசிரியர் உரையாசிரியர் ஆகியோர் நிறுவிய உண்மைத் தொடரே மூலபாடம் எனப்பெறுகின்றது. அந்த உண்மைத்தொடர் சொல்வோராலும் படிப்போராலும் எழுதுவோராலும் வேறுபட்டு வழங்கப்பெறுமேயானால் அது பாடவேறுபாடு என்னும் பெயரைப் பெறுகின்றது (Subramanian, 2004).

பாடலின் கருத்தை மாற்றுவதாகவோ, தொடரின் பொருளுக்கு மாற்றுக் கருத்தைத் தருவதாகவோ ஒரு சொல்லுக்கோ, தொடருக்கோ மாற்றுச்சொல்லோ மாற்றுத்தொடரோ காணப்படுவது பாடவேறுபாடாகும். இது ஓசையமைப்பிலும் யாப்பமைதியிலும் கூடப் பொருந்திக் காணப்படுவதாகும் என்னும் கூற்றுகள் எடுத்துரைக்கின்றன (Paramasivam, 1989).

பாடவேறுபாடுகள்   சுவடியிலிலும்   பதிப்பிலிலும்   முக்கியமானவையாகும்.
மூலச்சுவடியிலிருந்து   படியெடுக்கும்பொழுதும்,   சுவடியிலிருந்து   பதிப்பிக்கும்பொழுதும்

பாடவேறுபாடுகள் ஏற்படுகின்றன. ஒரு நூலைப் பதிப்பிக்கும்போது ஏற்படும் இடர்ப்பாடுகளைப் பின்வரும் கூற்று தெளிவுபடுத்துகின்றது.

ஆறுமுக மங்கலத்துப் பிரதியில் மட்டும் திருமுருகாற்றுப்படை மூலமும் பொருநராற்றுப்படை மூலமுமிருந்தன. மற்றைச் சிறுபாணாற்றுப்படை முதலிய ஏட்டிற்கும் மேற்கூறிய பிரதிகளில் ஒன்றிலேனும் மூலம் தனித்துக் கிடையாமையின் உரைக்கு முன்னம் சிறிதுசிறிது ஒருமொழியும் தொடர்மொழியுமாக எழுதப்பட்டுள்ள மூலபதங்களையே இணைத்து எனது சிற்றறிவிற்கு எட்டிய மட்டும் அடிவரையறைசெய்து சிறுபாணாற்றுப்படை முதலிய பாட்டுக்களெட்டனையும் தனித்தனியே எழுதிக்கொண்டேன். உரையாசிரியர்களால் இவற்றிலிருந்து பழைய இலக்கிய உரைகளில் உதாரணமாக எழுதப்பட்டவற்றுள் கிடைத்த சில, இவற்றின் மூலங்களை இணைக்குங் காலத்து எனக்குப் பேருதவியாக இருந்தன (Sivakami, 2009).

பாடஉருவாக்கம்

சுவடிகளைப் படியெடுக்கும்பொழுது அல்லது பதிப்பிக்கும்பொழுது,

1. அறியாமல் ஏற்படுதல்
2. தெரிந்தே ஏற்படுத்தல்

என்னும் இரண்டு நிலைகளில் பாடவேறுபாடுகள் ஏற்படுகின்றன என்கிறார் அ. விநாயகமூர்த்தி (Vinayagamoorthy, 1983).

அறியாமல் ஏற்படுதல்

குறிப்பிட்ட நோக்கம் எதுவுமின்றித் தற்செயலாகப் பாடவேறுபாடு ஏற்படுவது அறியாமல் ஏற்படுதலாகும். ஒலிப்புமுறையில் ஏற்படும் குறைபாட்டால் கேட்டு எழுதுபவர் பிழைபட எழுதுதல், ஏடு பார்த்து எழுதுவோர் ஒன்றுபோலத் தோன்றும் எழுத்துகளைத் தவறாக மாற்றி எழுதிவிடுதல், சொற்களைப் பிரித்தும் சேர்த்தும் எழுதுவதில் தவறுகள் ஏற்படுதல், வடிவமைப்பு ஒற்றுமையால் எண்களை மாற்றி எழுதிவிடுதல், திணை, ஒருமை-பன்மை, இடம், காலம், சாரியை, வேற்றுமை, உவமஉருபு, தன்வினை-பிறவினை, வினைவடிவம், அளபெடை, புணர்ச்சி என்று இலக்கண நிலைகளில் தவறுகள் ஏற்படுதல் போன்ற காரணங்களால் பாடவேறுபாடுகள் ஏற்படுகின்றன. ஒரு படைப்பு படியெடுக்கப்படும்பொழுது, ஒருவர் சொல்ல மற்றொருவர் கேட்டு எழுதும்பொழுது ஒலிப்புமுறையில் ஏற்படும் குறைபாட்டால் பாடவேறுபாடு ஏற்படலாம். இதனை,

குறில், நெடில் மாற்றமில்லாமை, மெய்யெழுத்துகளும் உயிர்மெய்களும் ஒன்றுபோலவே எழுதப்பட்டமை, ஒற்றைக்கொம்புக்கும் 'டு'வுக்கும் வேறுபாடின்மை போன்றன ஒன்றைப்போன்று வேறொன்றின் தோற்ற மயக்கத்தைக் கொடுத்து, பின் பொருள் வேறுபாட்டை உண்டாக்குகின்றன என்று த.கோ. பரமசிவமும் (Paramasivam, 1989).

ஒருவர் சொல்லக் கேட்டெழுதும்போது ஒலிகளைச் சரியாக வாங்கிக் கொள்ளாமல் ஓர் எழுத்துக்கு மாற்றாக மற்றோர் எழுத்தையோ, ஒரு சொல்லுக்கு மாற்றாக மற்றொரு சொல்லையோ எழுதும்படி நேர்ந்தது. ஓர் ஏட்டிலிருந்து பார்த்து எழுதும்போது எழுத்துகள் சரியாகப் புலனாகாமையால் தவறாகப் படித்து எழுதுவதும் அமைந்தது. இவ்வாறு ஒவ்வொரு முறையும் ஏடுமுதும்போதும் சிற்சில பிழைகள் நேர்ந்தன. ஏட்டிலிருந்து படித்து அச்சேற்றும்போதும் இத்தகைய பிழைகள் நேர்ந்தன என்று தெ. ஞானசுந்தரமும் குறிப்பிடுவதிலிரந்து அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது (Gnanasundaram, 1998).

தெரிந்தே ஏற்படுத்தல்

கடினமான சொற்களை எளிமைபடுத்தல், தவறு என நினைத்து திருத்துதல், பிழை நீக்குதல், விடுபாடுகளை நிரப்ப முயலுதல், தேவையில்லை என விடுதல், சுருக்குதல், நீக்குதல், தன் முத்திரை

பதிக்க முனைதல் எனப் பாடவேறுபாடுகள் தெரிந்தே ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. இத்தகைய பாடவேறுபாடு கற்றவர்களாலே அதிகம் நிகழ்கின்றது என்கின்றார் அ. விநாயகமூர்த்தி (Vinayagamoorthy, 1983).

மூல ஏட்டிலுள்ள தொடர் பிழையானதென்று கருதிக்கொண்டு அத்தொடரை விடுதல், ஊகத்தினால் திருத்துதல், கடின சொல்லுக்கு மாற்றாக எளிய சொல்லை எழுதுதல், இடக்கர்ச் சொல் எனக் கருதி மாற்றுச்சொல்லை எழுதுதல், மூலத்தின் வடிவத்தை மாற்றுதல், புதிய கதைகளையோ செய்திகளையோ எழுதிச் சேர்த்தல் ஆகிய செயல்களால் நூல் பெரிதாகும். இங்ஙனம் நூலின் மூலத்தைப் பெருக்குதல் கற்றவரால் நிகழ்வதேயாகும் (Vinayagamoorthy, 1983).

இவற்றுள் பாடஉருவாக்கம் என்பது 'தெரிந்தே ஏற்படுத்தல்' என்னும் இரண்டாம் நிலையைச் சார்ந்தது. புதிய பாடத்தை மொழிப்பயிற்சியும், இலக்கண, இலக்கியப் பயிற்சியும் உடையவர்களால் மட்டுமே உருவாக்க முடியும் என்பதை,

இலக்கிய நூல்களைக் காட்டிலும் இலக்கண நூல்களில் பாடவேறுபாடு மிகக் குறைவாகவே காணப்படும். பாடவேறுபாட்டை இலக்கணத்தில் உண்டாக்குவது அவ்வளவு எளிதான செயலன்று. இலக்கணத்தில் கற்று வல்ல புலவர்களால் பாடவேறுபாடு நிகழும். சிலநேரங்களில் இரண்டு பாடங்களுமே நல்ல பாடங்களாக அமையும் நிலையை இலக்கணத்தில் மட்டுமே காணமடியும் என்று ம.சா. அறிவுடைநம்பி குறிப்பிடுகின்றார் (Arivutainampi, 2005).

தொல்காப்பியம் பல உரைகளைப் பெற்றுள்ளது. எனவே, அதில் பாடவேறுபாடுகள் அதிகளவில் இடம்பெற்றுள்ளன. இதனால் பின்வந்தோர் பொருத்தமான பாடத்தைத் தெரிவு செய்வதில் இடர்ப்பாடுகள் ஏற்பட்டன. பிற்கால உரையாசிரியர்கள், நூலாசிரியர் கருத்தைக்கொண்டும், உரையாசிரியர்களின் உரையைக் கொண்டும் பொருத்தமான பாடத்தைத் தாமே உருவாக்கிக் கொள்கின்றனர். இவ்வாறு புதிய பாடத்தைத் தெரிவுசெய்து கொள்வதில் தவறில்லை என்பதை,

தமக்குப் பிழை எனத் தோன்றுபவற்றைப் பல சான்றுகளினாலும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு நீக்குதலும் சிறிய திருத்தங்கள் புரிதலும் செய்யலாம். நூலாசிரியரின் பார்வையில் நூலையே மையமாகக் கொண்டு பார்த்தால் மூலத்தின் உண்மை வடிவம் தோன்ற இடமுண்டு என்று அ. விநாயகமூர்த்தி கூறுவதன் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது (Vinayagamoorthy, 1983). பேராசிரியர் இராம. சுப்பிரமணியன் உருவாக்கிக் கொண்ட பாடமாற்றங்களை, எழுத்துநிலையில் அமைத்துக்கொள்ளப்பட்ட மாற்றங்கள், சொல்நிலையில் அமைத்துக்கொள்ளப்பட்ட மாற்றங்கள், அடிநிலையில் அமைத்துக்கொள்ளப்பட்ட மாற்றங்கள் என்னும் மூன்று நிலைகளில் பகுத்துக் காணலாம்.

எழுத்துநிலையில் அமைத்துக்கொள்ளப்பட்ட மாற்றங்கள்

மானம் - ஆனம்

எல்லா மெய்யெழுத்தும் மொழியிடையின்றித் தம் வடிவின் இயல்பைச் சொல்லுமிடத்து, மெய்யம்மயக்க நிலையில் மயங்கி வருதல் குற்றமில்லை என்னும் பொருள்பட அமைந்தது,

தம்மியல் கிளப்பின் எல்லா எழுத்தும்

மெய்நிலை மயக்கம் மான மில்லை (தொல். எழுத்து., நூ.: 47)

என்னும் நூற்பாவாகும். பெரும்பாலும் அனைத்து உரையாசிரியர்களும் இக்கருத்து உடையவர்களே. எனினும், மானம் - ஆனம் என்னும் சொல்லுக்குப் பொருள் கூறுவதில் இவர்களிடையே வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. இந்நூற்பாவிடையே 'மயக்கம் மான மில்லை', 'மயக்க மான மில்லை' என்று இருநிலைகளில் பாடம் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. 'மானம்' என்ற சொல்லே 'குற்றம்' என்ற பொருளைத் தரும் என்று ஒரு சாராரும், 'ஆனம்' என்ற சொல்லே 'குற்றம்' என்ற பொருளைத் தரும் என்று மற்றொரு சாராரும் கருதுகின்றனர் (Venkatarajulu Reddyar, 1944).

'மானம்' என்ற சொல்லிற்குக் 'குற்றம்' என்ற பொருளினதைத் தந்துள்ளனர் இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும். 'மானம்' என்ற சொல் 'குற்றம்' என்ற பொருள் தராது, 'ஆனம்' என்ற சொல்லே

'குற்றம்' என்ற பொருளைத் தரும் என்று இராம. சுப்பிரமணியன் விளக்கியுள்ளார். 'மானம்' என்ற சொல் சங்கஇலக்கியம் தொடங்கி இன்றுவரையிலான தமிழ் இலக்கியங்களில் எங்கும் 'குற்றம்' என்ற பொருளில் வரவில்லை என்பதைச் சான்றுகளுடன் இவர் விளக்கியுள்ளார். மேலும், இளம்பூரணர் தவறான பாடவேறுபாட்டினைக் கருதாது, குற்றம் என மானத்திற்குப் பொருள் எழுதிவிட அது நிகண்டிலும் சென்னைப் பேரகராதியிலும் இடம்பெற்றுவிட்டது என்று குறிப்பிடுகின்றார் (Subramanian, 1989). மேலும், அவர் 'மானம்' என்பது தூய தமிழ்ச்சொல் என்கின்றார். அச்சொல்லுக்குப் பொருளாக,

மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா அன்னார்

உயிர்நீப்பர் மானம் வரின் (குறள்: 969)

என்னும் குறட்பா உரையில் 'எஞ்ஞான்றும் தம் நிலையின் தாழாமையும் தெய்வத்தான் தாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையுமாம்' என்று பரிமேலழகர் குறிப்பிடுவதை எடுத்துக்காட்டி, அச்சொல்லிற்குக் 'குற்றம்' என்னும் பொருள் இல்லை என்கின்றார். இதனுடன், 384, 432, 766, 1028ஆம் குறட்பாக்களையும் எடுத்துக்காட்டி அவற்றில் இடம்பெறும் மானம் என்ற சொல் குற்றம் என்ற பொருளில் இடம்பெறவில்லை என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றார். இவைதவிர,

வானகம் கையுறினும் வேண்டார் விழுமியோர்

மானம் அழுங்க வரின் (நாலடி., பா.: 300)

மானம் அழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிதே (இனியவை நாற்பது: 14)

மானம் படவரின் வாழாமை முன்னினிதே (இனியவை நாற்பது: 28)

எனும் பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களையும்,

மானம் நோக்கின் கவரிமான் அனைய நீரார் (கம்ப. அயோத்., மந்திரம்: 7)

வருத்தலின் மானமா அனைய மாட்சியர் (கம்ப. சுந்தர., உருக்காட்டு: 19)

எனும் கம்பராமாயணத் தொடர்களையும் எடுத்துக்காட்டி மானம் என்பது குற்றம் எனும் பொருளினைத் தரவில்லை என்பதை நிறுவுகின்றார்.

அளவு - அளவு

குறுமையும் நெடுமையும் அளவிற் கோடலின்

தொடர்மொழி யெல்லாம் நெட்டெழுத் தியல (தொல். எழுத்து., நூ.: 50)

உயிரெழுத்துகளுக்குக் குறுமையும் நெடுமையும் அளவிற் (மாத்திரை காரணமாகவே) கொள்ளப்படுதலால், மூன்றெழுத்து முதலாகத் தொடர்ந்த தொடரெழுத்து மொழிகள் எல்லாம் குற்றெழுத்தாக இருப்பினும் அவை நெட்டெழுத்தின் தன்மையை உடையனவாம் என்று இந்நூற்பாவிற் குப் பொருளுரைத்துள்ளார் இளம்பூரணர். இவரின் உரைப்படி இரண்டு குறில்கள் வந்தால் அவற்றை ஒரு நெடில் போலக் கொள்ளலாம் என்பது கருத்தாகின்றது.

இதற்குச் சான்றுகளாக அகர், புகர், அகழ், புகழ் என்பனவற்றை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் இளம்பூரணர். முன்னூற்பாவில் ரகர, மூகரங்களைப் பற்றித் தொல்காப்பியர் பேசியுள்ளதால் இந்நூற்பாவும் ரகர, மூகரங்களைக் குறிப்பதாகக் கொண்டு அவற்றையே சான்றுகளாகக் காட்டியுள்ளார். மேலும், நூற்பாவில் 'எல்லாம்' என்னும் சொல் இடம்பெற்றுள்ளதால் ரகர, மூகரங்களையன்றி பிற ஒற்றுகளும் நெடிற்கீழ் ஒற்று எனப்படும் என்று கூறி, விரல் தீது என்னும் சான்றினையும் காட்டியுள்ளார்.

நச்சினார்க்கினியர், 'எழுத்துக்களது குறியதன்மையும் நெடியதன்மையும் மாத்திரையென்னும் உறுப்பினைச் செவி கருவியாக அளக்கின்ற அளவு தொழிலாலே செய்யுட்குக் கொள்ளப்படுதலின், அம்மாத்திரை தம்முள் தொடர்ந்து நிற்கின்ற சொற்களெல்லாம் நெட்டெழுத்து மாத்திரை மிக்கு

நடக்கும்படியாகத் தொடர்ந்த சொல்லாம்' என்று கூறி, இதற்குச் சான்றுகளாக, 'வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய்' (கலி.: 11) என்பதையும், 'கடியவே கனங்குழாஅய்' (கலி.: 11) என்பதையும் எடுத்துக்காட்டி குற்றெழுத்துகளெல்லாம் நெட்டெழுத்தின் மாத்திரை மிகுத்தற்கு வந்துள்ளதாகக் குறிப்பிடுகின்றார். இந்நூற்பாவில் வரும் 'அளவு' என்ற சொல்லிற்குப் பதிலாக 'அளபு' என்ற பாடத்தை இராம. சுப்பிரமணியன் கொண்டுள்ளார் (Subramanian, 1989).

'அளபு' என்பதே சரியான பாடம்; ஏடு எழுதுவோர் உகரம் ஏறிய பகர வகர வேறுபாடுறியாது, அதனை அளவு எனத் திருத்திவிட்டனர் என்பது இராம. சுப்பிரமணியனின் கருத்தாகும் (Subramanian, 1989). அளபு, அளவு என்னும் இரு சொற்களும் வேறுவேறு பொருளுடையன என்று குறிப்பிடும் வ.சுப.மாணிக்கம், இந்நூற்பா மாத்திரை பற்றியதன்று என்பதற்கு 'அளவிற் கோடல்' என்ற சொல் அமைந்திருப்பதே ஒரு சான்றாகும் என்று குறிப்பிடுகின்றார். இங்கு அளவு என்பது எழுத்தெண்ணிக்கையைக் குறிக்கின்றது என்கின்றார். இதற்குச் சான்றாக, 'எழுத்தளவெஞ்சினும் சீர்நிலை தானே' என்ற செய்யுளியல் உரைப்பகுதியை மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

ஒரெழுத்தொருமொழி, ஈரெழுத்தொருமொழி, இரண்டிறந் திசைக்கும் தொடர்மொழி என்னும் மூவகை மொழியுள் தொடர்மொழியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது இந்நூற்பா. ஒரு வடிவு கொண்டது ஒரெழுத்தொருமொழி, இருவடிவு கொண்டது ஈரெழுத்தொருமொழி, வரிவடிவான எழுத்தெண்ணிக்கையை அளவாக வைத்துப் பார்க்கும்பொழுது, தொடர்மொழிதான் இரண்டுக்கும் மேற்பட்ட பலவெழுத்துடையவை. எனவே, குறுமை என்பதும் நெடுமை என்பதும் எழுத்தெண்ணிக்கை அளவால் கொள்ளுதலால் எல்லாத் தொடர்மொழிகளும் நெடிலோடிய எழுத்தால் இயன்றனவாகக் கொள்ளப்படும் என்பது வ. சுப. மாணிக்கம் இந்நூற்பாவிற்குத் தரும் விளக்கம் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது (Manikkam, 1989).

ஞநமவ - ஞநம

ஔ என வரும் உயிரீற்றுச் சொல்லும், ஞ, ந, ம, வ என்னும் புள்ளியீற்றுச் சொற்களும், குற்றுகர ஈற்றுச் சொல்லும் முன்னிலை மொழிக்கண் வாரா என்பதை,

ஔவென வருஉம் உயிரிறு சொல்லும்

ஞநமவ வென்னும் புள்ளி யிறுதியும்

குற்றிய லுகரத் திறுதியு முளப்பட

முற்றத் தோன்றா முன்னிலை மொழிக்கே (தொல். எழுத்து., நூ.: 153)

என்னும் நூற்பா தெரிவிக்கின்றது. இந்நூற்பாவிற்கு, 'ஞ ந ம வ என்னும் புள்ளியிறுதியும்' என்பது இளம்புரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்டுள்ள பாடமாகும்.

ஔகார ஈற்றுச் சொல்லும் ஞகர, நகர, மகர ஈற்றுச் சொற்களும் தொழிற்பெயர்கள் ஆகலின் அவை படர்க்கைக்கண் வருவதன்றி முன்னிலைக்கண் வருதல் இல்லை. இதனை 'முன்னிலை மொழிக்குக் கூறிய இயல்பும் உறழ்ச்சியுமாகிய முடிபிற்கு முற்றத் தோன்றா' என்னும் இளம்புரணர் உரையும், 'முன்னிலை மொழிக்குப் பொருந்தக் கூறிய இயல்பும் உறழ்ச்சியுமாகிய முடிபிற்கு முற்றத் தோன்றா' என்னும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும் தெளிவுபடுத்தும்.

முற்ற என்றதனால் நிலைமொழி உகரம் பெற்று உறழ்ந்து முடிதல் கொள்க என்று கூறி கௌவு கொற்றா, கௌவுக் கொற்றா, பொருநு கொற்றா, பொருநுக் கொற்றா, திருமு கொற்றா, திருமுக் கொற்றா, தெவ்வு கொற்றா, தெவ்வுக் கொற்றா, கூடு கொற்றா, கூடுக் கொற்றா என்பனவற்றை இளம்புரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் சான்றுகாட்டியுள்ளனர்.

'ஏனை வகரம் இன்னொடு சிவணும்' (தொல். எழுத்து., நூ.: 184)

என்னும் நூற்பாவில் வகர ஈற்றுமொழி நான்கனுள் (அவ், இவ், உவ், தெவ்) சுட்டுப்பெயரொழிந்த தெவ் என்னும் உரிச்சொல்லின் வகரத்தின் முன் உருபு புணருங்கால் இன் சாரியையொடு பொருந்தி

வரும் என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளதால் தெவ் என்பது பெயராக வருமேயன்றி வினையாகாது. தெவ் என்பதனையும் வினையாகக் கொண்டு தெவ்வு கொற்றா, தெவ்வுக் கொற்றா என்று இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் சான்று காட்டியுள்ளனர். இங்குத் தெவ் என்பது பகைமை என்பதைக் குறிக்கும். எனவே அது பெயராகமேயன்றி வினையாகாது என்பதை,

தெவ் என்பது பகைமைக் குறிப்பினை உணர்த்தவல்லது. அது பெயராயன்றி வினையாய் வாராது. அது உருபேற்றலே அதற்குச் சான்றாகும். மேலும், தெவ்வுப் பகையாகும் (சொல்.: 340) எனும் நூற்பாவின் கண் 'தெவ்வர் தேயத்து' என இளம்பூரணரும் 'தெவ்வுப்புலம்' எனச் சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும் பெயர்நிலையிலேயே சான்றுகாட்டியுள்ளமையும் கருதத்தக்கது. இதனைச் சிந்தியாது உரையாசிரியர்கள் முன்னுக்குப் பின் முரணாய் அதனையும் வினையெனக் கொண்டு தெவ்வு கொற்றா, தெவ்வுக் கொற்றா எனச் சான்று காட்டுதல் ஒரு வகையாலும் பொருந்துவதன்று என்று இராம. சுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுகின்றார் (Subramanian, 1989).

இந்நூற்பாவில் இடம்பெற்றுள்ள 'ஞ ந ம வென்னும்' என்னும் தொடரில் வகரத்தையும் சேர்த்து 'ஞ ந ம வ என்னும் புள்ளியிறுதியும்' என்று அனைவரும் பாடம் கொண்டுள்ளனர். இவ்வாறு பாடம் கொண்டுள்ளதை,

'ஞ ந ம வென்னும்' என நின்ற உடம்படுமெய்யைப் பிறழ் பிரிப்பாகப் பிரித்தமையால் இவ்வழு நேர்ந்ததென்க என்று ச. பாலசுந்தரம் குறிப்பிடுகின்றார் (Balasundaram, 1988). மேலும் அவர், உரையாசிரியர்கள் தெவ்வு கொற்றா, தெவ்வுக் கொற்றா என்று சான்று காட்டியுள்ளது பொருந்தாது என்பதை, 'வகரக் கிளவி நான்மொழி ஈற்றது' என்றதனாலும், அவற்றள் அவ், இவ், உவ் என்பவை சுட்டுப்பெயராயும் தெவ் என்பது உரிச்சொல்லாயும் நின்றலின் அவை முன்னிலை வினையாக வராது. தெவ் என்னும் உரிச்சொல் 'தெவ்வர்' எனப் பெயராதலன்றித் தெவ்வினான், தெவ்வுவான், தெவ்வு என வினையாகவும் வராது. உரையாசிரியர்கள் சான்றுகாட்டிய தெவ்வு கொற்றா என்பது, கொற்றா! இது பகையாகும் எனப் பொருள் தருவதன்றித் தெவ்வுவாயாக! என ஏவற் பொருள்தாராதென்க என்று குறிப்பிடுவதும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது (Balasundaram, 1988).

சொல்நிலையில் அமைத்துக்கொள்ளப்பட்ட மாற்றங்கள்

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் - குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும்

தொல்காப்பியர் சார்ந்து வரும் எழுத்துக்களைப் பற்றி,

அவைதாம்

குற்றியலிகரம் குற்றியலுகரம் ஆய்தம் என்ற

முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோ ரன்ன (தொல். எழுத்து., நூ.: 2)

என்று குறிப்பிடுகின்றார். இந்நூற்பாவில் இடம்பெறும் 'முப்பாற்புள்ளி' என்ற தொடர் ஆய்தத்தை மட்டும் குறிக்கின்றதா அல்லது குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்ற மூன்றையும் குறிக்கின்றதா என்பதை உறுதியாகச் சொல்ல முடியாதவாறு அமைந்துள்ளது. எனவே, முப்பாற்புள்ளி என்பதற்கு, 'மூன்றையும் குறிக்கும்' எனவும், 'ஆய்தம் ஒன்றையே குறிக்கும்' எனவும் இருவேறுபட்ட கருத்துகள் தோன்றின.

இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் 'முப்பாற்புள்ளி' என்ற தொடர் ஆய்தத்தைக் குறிப்பதாகக் கருதினர். இவர்கள் கருத்துப்படி முப்பாற்புள்ளி என்பது ஆய்தத்தின் வரிவடிவை விளக்குவதாகக் கொள்ளலாம்.

இராம. சுப்பிரமணியன் இந்நூற்பாவை இரட்டுறமொழிதல் என்னும் உத்தியாகக் கொண்டு, 'அவைதாம் குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமும் என்ற முப்பாற் புள்ளியும் எழுத்தோரன்ன' எனவும், 'அவைதாம் குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தம் என்ற முப்பாற்புள்ளியும் எழுத்தோரன்ன' எனவும் இருவகையாகப் பிரித்துப் பொருள் காணல் வேண்டும் என்கின்றார்.

முன்னது மூவிடத்தும் உம்மை மறைந்து நின்றமையின் செவ்வெண். அது முப்பாற்புள்ளியும் எனத் தொகையோடு முற்றும்மை பெற்றது. அதனால் மூன்று எழுத்துகளும் புள்ளிபெறும் என்பது பெறப்பட்டது. பின்னது உம்மை ஈரிடத்து மறைந்து நின்றது. அஃது எண்ணும்மை விகாரத்தால் தொக்கது எனப்படும். அதனால் ஆய்தம் மூன்று முற்றதாய புள்ளிபெறும் என்பது பெறப்பட்டது என்று இருநிலைகளில் இந்நூற்பாவிடற்குப் பொருள் கூறி அமைதி காணுகின்றார் (Subramanian, 1989).

அடிநிலையில் அமைத்துக்கொள்ளப்பட்ட மாற்றங்கள்

மெல்லெழுத்து மிகுவழி வலிப்பொடு தோன்றலும்

வல்லெழுத்து மிகுவழி மெலிப்பொடு தோன்றலும்

இயற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலும்

உயிர்மிக வருவழி உயிர்கெட வருதலும்

ஐகார வேற்றுமைத் திரிபென மொழிப (தொல்.எழுத்து., நூ.: 158)

இரண்டாம் வேற்றுமைத் திரிபினைக் கூறும் இந்நூற்பா 'அன்னபிறவும்' என்பதனோடு சேர்த்துப் பின்வரும் பதினோரு திரிபுகளைக் கூறுகின்றது.

1. மெல்லெழுத்து மிக வேண்டிய இடத்தில் வல்லெழுத்து மிகுதல்
2. வல்லெழுத்து மிக வேண்டிய இடத்தில் மெல்லெழுத்து மிகுதல்
3. வல்லெழுத்து திரிபின்றி இயல்பாக வேண்டிய இடத்தில் மிக் கு வருதல்
உயிரெழுத்து மிக வேண்டிய இடத்தில் மிகாது இயல்பாய் முடிதல்
4. சாரியை மிக வேண்டிய இடத்தில் சாரியை மிகாது இயல்பாய் முடிதல்
5. சாரியை பெற்ற வழித் தனது உருபும் உடன்வந்து நின்றல்
6. சாரியை மிக வேண்டிய இடத்தில் மிகாது, வருமொழி நிலைமொழிகள் உறழ்ச்சி பெற்று முடிதல்
7. உயர்திணைப் பெயர்க்கண் உருபு தொகாது விரிந்தே நின்றல்
8. அஃறிணை விரவுப்பெயரிலும் உருபு தொகாது விரிந்தே நின்றல்
9. மெய் பிரிதாக வேண்டிய இடத்தில் இயல்பாய் முடிதல்
10. அவைபோல்வன பிறவும் திரிந்து வருதல்

இந்நூற்பாவில் இராம. சுப்பிரமணியன், 'மிகற்கை மருங்கி னியற்கை ஆதலும்' என்னும் தொடரையும் சேர்த்துள்ளார். 'இயற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலும்' என்னும் தொடரை அடுத்து 'மிகற்கை மருங்கி னியற்கை ஆதலும்' என்னும் தொடர் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அது காலப்பழமையால் பெயர்த்தெழுதுவோரால் விடப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்று அவர் கூறுகின்றார். இந்நூற்பாவில் குறிப்பிட்டுள்ள பதினோரு திரிபுகளுள்,

'இயற்கை மருங்கின் மிகற்கை தோன்றலும்'

'உயிர்மிக வருவழி உயிர்கெட வருதலும்'

முதலான திரிபுகள் அருகிவிட்டன. எனினும் ஆசிரியர் அதற்கு இலக்கணம் கூறியுள்ளார். இவற்றைவிட, வல்லெழுத்து திரிபின்றி இயல்பாக வேண்டிய இடத்தில் மிக் கு வருதல் என்னும் பொருள்பட அமைந்த, 'மிகற்கை மருங்கின் இயற்கை ஆதலும்' என்பது அதிகளவில் பயின்றுவரும் திரிபாகும். அதனால் அதனை ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருப்பார். எனினும், காலப் பழமையால் அது

விடுபட்டிருத்தல் வேண்டும் என்று விடுபட்டிற்கான காரணத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார் (Subramanian, 1989).

இவ்வாறு நூற்பா விடுபடுதல் இயற்கையே என்பதனை, 'தலைமகள் கூற்றுத் தனித்துக் கூறல் வேண்டும்; இவரொடு ஒருநிகரன்மையின்' எனின் ஒக்கும்; தலைமகள் கூற்று உணர்த்திய நூற்பா காலப்பழமையால் பெயர்த்தெழுதுவோர் விழ எழுதினார் போலும்' (தொல்.பொருள்., நூ.: 45) எனும் இளம்பூரணர் உரைப் பகுதியைச் சான்றாக எடுத்துக்காட்டி உணர்த்துகின்றார்.

நூற்பா அமைப்புமுறை

உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் அதிகார வைப்புமுறை, இயல் வைப்புமுறை, நூற்பா அமைப்புமுறை ஆகியவற்றை ஆராய்ந்துள்ளனர். இளம்பூரணரது உரை முதல் உரை என்பதால் அவர்தம் நூற்பா அமைப்பே மூலநூலின் அமைப்பாகக் கருதப்படுகின்றது. இளம்பூரணர் குறிப்பிடும் இந்நூற்பா அமைப்பிலிருந்து நச்சினார்க்கினியர் முதல் பிற்கால உரையாசிரியர்கள் வரை அனைவரும் வேறுபட்டிருக்கின்றனர். உரையாசிரியர்களுக்கிடையே காணப்படும் நூற்பா அமைப்பினை அடியமைப்பு, ஒன்றாக்கல், இரண்டாக்கல், நூற்பா இடப்பெயர்வு என நான்கு நிலைகளில் பகுத்துக் காணலாம் என்பார் ச. குருசாமி (Gurusamy, 2008).

அடியமைப்பு / வரிவேறுபாடு

மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வந் தோன்றும் (தொல். எழுத்து., நூ.: 28)

என்னும் நூற்பாவினை இராம. சுப்பிரமணியன்,

அவற்றுள்

மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வந் தோன்றும் (தொல். எழுத்து., நூ.: 28)

என்று இரண்டி நூற்பாவாகக் கொண்டுள்ளார். இந்நூற்பாக்கண், 'அவற்றுள்' எனும் கூன் (தனிச்சொல்) சேர்க்கப்பட்டது. சிறப்புவிதி கூறுங்கால் அவ்வாறு குறிப்பிடுதல் தொல்காப்பியர் மரபு. ஈண்டு அச்சொல் ஏடு எழுதுவோரால் விடுபட்டிருக்க வேண்டும் என்பது இராம. சுப்பிரமணியனின் கருத்தாகும் (Subramanian, 1989). இந்நூற்பா,

ஞ ந ம வ என்னும் புள்ளி முன்னர்

யஃகான் நிறறல் மெய்பெற் றன்றே (தொல். எழுத்து., நூ.: 27)

என்னும் நூற்பாவை அடுத்து இடம்பெறுகின்றது.

மேற்கூறிய நான்கு புள்ளிகளுள் மகரப்புள்ளிமுன் பகர யகரங்களேயன்றி, வகர மெய்யும் உயிர்மெய்யாய் வந்து பொருந்துதற்கு உரியது என்பது இந்நூற்பாவின் பொருளாகும். முன்னூற்பாவில் இடம்பெற்றுள்ள ஞ, ந, ம, வ என்னும் நான்கு மெய்களும், மகர மெய்யைப் பற்றி இந்நூற்பா பேசுவதால் 'அவற்றுள் மஃகான் புள்ளிமுன் வவ்வந் தோன்றும்' என்றே இருந்திருக்க வேண்டும் என்பது வே. வேங்கடராஜலு ரெட்டியார், ச. பாலசுந்தரம் ஆகியோரின் கருத்தாகும். இதனை,

மேற்கூற்றிரத்தில் கூறப்பட்டவற்றுள் சிலவற்றிற்காதல் ஒன்றற்காதல் சிறப்புவிதி கூறுமிடங்களில் 'அவற்றுள்' என்ற தனிச்சொல்லை நிறுத்துதல் இவ்வாசிரியர்க்கு இயல்பு. அதனை இந்நூலுள் யாண்டும் காணலாகும். இவ்வியலில் 24, 26ஆம் நூற்பாக்களை நோக்கினும் அவ்வுண்மை புலனாகும். ஆகலின், ஈண்டும் 'அவற்றுள்' என்று ஒரு சொல் இருத்தல் வேண்டும். ஆசிரியர் இந்நியதி தவறாது கூறுதல் வலியுற்றிருத்தலின் ஈண்டும், அவற்றுள் என்று கூறியிருப்பார் என்றும், எழுதுவோர் சோர்வினாலோ பிறவற்றாலோ அது விடுபட்டிருக்கலாம் என்றும் ஊகிக்க வேண்டுவதாயுளது என்னும் வே. வேங்கடராஜலு ரெட்டியார் கருத்தும் இதற்கு அரண் செய்கின்றது (Venkatarajulu Reddyar, 1944).

நூற்பா இடப்பெயர்வு

ஓர் இடத்தில் இருக்க வேண்டிய நூற்பா முன்னும் பின்னுமாக இடமாறி அமைந்திருத்தல் நூற்பா இடப்பெயர்வு எனப்படும்.

அகர உகரம் ஒளகாரம் ஆகும் (தொல். எழுத்து., நூ.: 55)

அகரத்து இம்பர் யகரப் புள்ளியும்

ஐயென் நெடுஞ்சினை மெய்பெறத் தோன்றும் (தொல். எழுத்து., நூ.: 56)

ஓரள பாகும் இடனுமா ருண்டே

தேருங் காலை மொழிவயி னான (தொல். எழுத்து., நூ.: 57)

இகர யகரம் இறுதி விரவும் (தொல். எழுத்து., நூ.: 58)

என்று இம்முறையில் இளம்பூரணரது நூற்பா அமைப்பு இடம்பெற்றுள்ளது. இவ்வமைப்புமுறை இராம. சுப்பிரமணியன் உரையில் மாறி அமைந்துள்ளது. 55 என்று எண்ணிட்டு இரண்டு நூற்பாக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. 'இகர யகர மிறுதி விரவும்' என்னும் இந்நூற்பா, 'ஓரள பாகும் இடனுமா ருண்டே' எனும் நூற்பாவிற்கு முன் நின்றிருக்க வேண்டும். ஏடெழுதுவோரால் பெயர்த்தெழுத்தப்பட்டமையின் முறைப்படுத்தப்பட்டது என்று கூறி நூற்பாவை இடம்மாற்றியமைத்துள்ளார் (Subramanian, 1989).

முடிவுரை

பாடவேறுபாடானது அறியாமல் ஏற்படுத்தல், தெரிந்தே ஏற்படுத்தல் என்னும் இரண்டு நிலைகளில் தோன்றுகின்றது. இதில் பாடஉருவாக்கம் என்பது தெரிந்தே ஏற்படுத்தல் என்னும் இரண்டாம் நிலையில் அமைந்துள்ளது. இராம. சுப்பிரமணியன் உரையில் பாடஉருவாக்கங்கள் எழுத்துநிலை, சொல்நிலை, அடிநிலைகளில் அமைந்துள்ளது. இவற்றில் எழுத்துநிலையில் அமைத்துக்கொள்ளப்பட்ட மாற்றங்களே அதிகளவில் இடம்பெற்றுள்ளன. துணிந்து பாடம்கொள்ளும் போக்கினை இவரது உரைகளில் காணமுடிகின்றது. தொல்காப்பிய நூற்பாக்களைக் கொண்டும் முன்னுள்ள உரையாசிரியர்களின் உரைகளைக் கொண்டும் புதிய பாடத்தைத் தெரிந்தெடுத்துக்கொள்கின்ற போக்கினை இவரது உரைகளில் காணமுடிகின்றது.

துணைநூல்கள்

- Arivutainampi, Ma, Sa., (2005) Pathippu Sinthanaikal, Rajarajeswari Puthakalayam, Chennai, India.
- Balasundaram, S., (1988) Ezhuthathigaram, aaraichi kantikaiyurai Thanjavur, India.
- Gnanasundaram, T., (1998) Tamil aaraichi varalaru volume – I, Pachaiyappa's College, Chennai, India.
- Gurusamy, Sa., (2008) Nachinarkiniyar urai neri, Rani Pathipagam, Chennai, India.
- Manikkam V. Subha., (1989) Tholkappiyam Ezhuthathigaram nunmarapum mozhimarapum manikkavurai, Thanjavur, India.
- Paramasivam, Tha, Ko., (1989) Chuvadi nerimuraikal, Tamil university, Tanjore, India.
- Sivakami, Sa., (2009) Tholkappiyam sanga ilakkiyam, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.
- Subramanian, Rama., (1989) Tholkappiyam eluthupadala porurai, Tamil Valarchi Mandram, Chennai, India.
- Subramanian. P., (2004) Chuvadi pathippu Kalai Vazhikatti Dr., U. Ve, Sa., Chennai, India.
- Venkataram Reddyar, V., (1944) tholkappiyam eluthathigaraarachi, University of Madras, Chennai, India.
- Vinayagamoorthy, A., (1983) pathippu parvaigal, Balamurugan Pathipagam, Madurai, India.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

Attribution 4.0 International (CC BY 4.0)

© The author 2021. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License